

Фоміна Л. В. Інтерпретації міфу про Ендіміона в англійській поезії XIX століття / Л. В. Фоміна // Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка (філологічні науки) : збірник наукових праць [редкол. В. С. Курило (гол. редактор) та ін.]. — Луганськ: Видавництво Державного закладу «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка», 2012. — № 12 (247) — Ч. II. — 2012. — С. 152–161.

-152-

УДК 821.111.09

Л. В. Фоміна

ІНТЕРПРЕТАЦІЇ МІФУ ПРО ЕНДІМІОНА В АНГЛІЙСЬКІЙ ПОЕЗІЇ XIX СТОЛІТТЯ

Інтерес до міфу як невичерпного джерела поповнення тем і сюжетів у художній літературі постійно привертає увагу дослідників. Вивчення традиційних міфологічних структур відноситься до одного з пріоритетних завдань сучасного порівняльного літературознавства [8, с. 5 – 6]. При всьому тому, що є системне дослідження теорії традиційних сюжетів (А. Волков, А. Нямцу) і досягнення у глибокому вивченні природи міфу (А. Н. Веселовський, М. Л. Гаспаров, Є. М. Мелетинський, В. Я. Пропп, Я. Е. Голосовкер, А. Ф. Лосєв, Ф. Ніцше, І. М. Тронський, О. М. Фрейдєнберг, В. Н. Ярхо, В. Н. Топоров, М. Еліаде та ін.), традиційна структура міфу про Ендіміона до цього часу не стала предметом спеціального дослідження.

Сучасна світова критична література має у своєму розпорядженні дослідження, присвячені переважно аналізу особливостей поезики творів Лілі (А. Анікст, Н. В. Зоніна, Е. Н. Черноземова, В. Джефері й ін.), Дрейтона (О. Дмитрієва) і Кітса (Н. Дьяконова, Р. Самарін, С. Колвін та ін). На жаль, відсутні роботи літературознавців з міфопоетики вірша „Ендімїон” Вайльда, поем Барклея й Філіпса. Маловивченість цих текстів можна пояснити тим, що дотепер вони не перекладені іншими мовами й працювати з ними можна

тільки мовою оригіналу. Виняток становить поема Кітса „Ендіміон”, перекладена Фельдманом російською мовою в 2000 році.

У статті вперше робиться спроба опису літературної ендіміонади, яка дозволяє розширити наші уявлення про закономірності еволюції традиційних сюжетів та національні особливості рецепції античного міфу про Ендіміона в англійській поезії ХІХ століття.

-153-

Витоками англійської літературної ендіміонади є п'єса „Ендіміон” („Endimion, The Man in the Moone” 1588) Джона Лілі (John Lyly; 1533/1534 – 1606) [15] і поема „Ендіміон і Феба” („Endymion and Phoebe”, 1595) Майкла Дрейтона (Michael Drayton, 1563 – 1631) [13]. Єлизаветинці одними з перших в англійській літературі зробили спробу „осучаснення” міфологічного матеріалу. Літературні версії Лілі і Дрейтона є художнім втіленням гуманізму, неоплатонічних ідей та естетичних переконань епохи Відродження. Єлизаветинську ендіміонаду вирізняє гуманістична спрямованість творів, естетизація міфу, в якому помітне художнє втілення ренесансного трактування естетичних категорій краси і кохання; алегоричне зображення реальних історичних осіб (Єлизавета І, Р. Дадлі), сучасників Дрейтона і Лілі; культ англійської королеви; виклад філософських думок, наукових знань, характерних для епохи Відродження.

Єлизаветинська трансформація міфологічного сюжету не тільки поклала початок літературної ендіміонади, але і визначила домінуючий характер теми кохання в інтерпретуванні античного міфу англійськими письменниками ХІХ століття.

Поема Джона Кітса (1795 – 1821) „Ендіміон” („Endymion”, 1818) [13] стала новим етапом у розвитку англійського романтизму і літературної ендіміонади. Розвиваючи дрейтінівський мотив подорожі, Кітс наповнив його новим змістом. Кітсівська інтерпретація стала художнім маніфестом,

вираженням його естетичних поглядів як поета-романтика [10, с. 232]. В античному матеріалі, як і в старогрецькій культурі в цілому, Кітс бачив не лише позачасовий ідеал прекрасного, вічний зразок гармонії і досконалості, але і розглядав античність у контексті світового історико-культурного процесу. Поліфонічний синтез образів і сюжетів різних міфів став для поета засобом усвідомлення ідей та ідеалів „абсолютної міфології” і відтворення їх у літературі. Для міфотворчості Кітса характерним є вживлення стародавніх міфологем про Адоніса, Главка, Венеру, Пана в тканину поетичного тексту про Ендіміона.

Інтерпретація античного міфу допомагає Кітсу виразити пошуки поета Нового часу і вирішити питання про ставлення поезії до дійсності. Пошуки прекрасного – єдина дорога до пізнання світу. Поет повинен присвятити себе пошукам краси, що панує в навколишньому світі, та відтворенню її силою художнього слова. За думкою Кітса, поезія повинна прославляти красу, залишаючись при цьому вільною від філософії, політики, моралі та інших суспільних засад. Її завдання – дарувати насолоду красою. Поет, за Кітсом, перетворюється на слугу культу краси. Саме ця світоглядна позиція англійського романтика дозволяє Н.Берковському назвати Кітса „одним із родоначальників естетизму в Європі” [1, с. 187].

Новаторство Кітса, що визначило своєрідність інтерпретації античного міфу, відображено в поєднанні прикмет романтичного та

-154-

естетичного світовідчуття. До прикмет естетизму в поезії Кітса можна віднести:

- декоративний стиль, використання синестезії (прагнення виявляти та змішувати окремі сенси: запах, звук і колір);
- семантичну функцію зображення кольору;
- культ краси.

До прикмет романтизму слід віднести:

– символіко-метафоричну насиченість міфу за рахунок чисельних ремінісценцій, контамінацій, античних, середньовічних, ренесансних, просвітницьких ідей, мотивів, образів;

– еллінізм, згідно з яким античність розглядається як еталон естетичної гармонії і антипод сучасного Кітсу світу;

– створення образу романтичного героя.

У кітсівського Ендіміона активна життєва позиція. У пошуках своєї коханої він проходить випробування та досягає бажаного – кохання та безсмертя. Романтична інтерпретація міфу розкриває його пошуки богині Леді-Місяць як історію людської душі, що свято зберігає в собі образ вічної краси і шукає втілення свого ідеалу на землі.

Не дивлячись на велику кількість діючих персонажів поеми (боги та їх піддані, алегоричні персоніфікації і казкові істоти, художні образи, створені уявою поета), у центрі твору – один романтичний герой, його внутрішній світ. Образ головного героя вирізняє глибокий ліризм, який викликає щиру симпатію і співвідчуття у читачів. У поемі Кітса Ендіміон з'являється у вигляді чуттєвої натури. Страждаючи сам, Ендіміон завжди готовий простягнути руку допомоги тим, з ким сталося лихо. Так, герой заступається перед Діаною за розлучених нею Алфея та Аретузу, звільняє від чар морське божество Главка - старий перетворюється на юнака, а той, у свою чергу, знімає чари зі сплячих коханих і самого Кохання. Поему вирізняє акцентована роль емоційного начала, зображення внутрішнього світу людини, її почуттів. Лейтмотивом твору Кітса виступають страждання та муки любовної знемоги Ендіміона, які відтворено у внутрішньому монологі головного героя. Мова Ендіміона рясніє значною кількістю вигуків, що відображують його емоції: „Ah, O ... Ah, woe is me!” (4.30), „O magic sleep! O comfortable bird...” (1.453) [14], „O forester divine!” (1.262) [14]. Вживання

коротких фраз у контрасті із загальною метрикою поеми створює ефект стогонів страждання Ендіміона: „That thou mayst listen the cold dews among? – „O Sorrow!” (4.164 – 165) [14]. Кульмінацію духовної та емоційної напруги втілює збіг питання і вигуку: „Where is my lovely mistress? Well-away!” (3.1010) і повтори „Woe! Woe! Woe to that Endymion! Where is he?” (4.321) „I turn not – no, no, no...” (4.93) „O Sorrow! Why dost borrow? „Where? – who? *Who...*” (4.423) [14]. **Багатий стилістичний потенціал поеми „Ендіміон” є малодослідженим та потребує подальшого розгляду [10, с. 232 – 239].**

-155-

Якщо кітсівська інтерпретація давньогрецького міфу є втіленням філософських і естетичних переконань епохи Романтизму, то інтерпретація давньогрецького міфу Хью Дональда Барклея (Hugh Donald Barclay) „Ендіміон, або юнак, який сумує за Леді-Місяць”) („Endymion, THE BOY WHO CRIED FOR THE MOON”, 1877) [12] свідчить про крах і неспроможність романтичних ідеалів у нових історичних умовах розвитку Англії в другій половині XIX століття. Перша половина барклеївської поеми є своєрідним переказом поеми Кітса. У другій частині твору Барклей „дописує” продовження долі Ендіміона і богині Леді-Місяць у контексті нових соціально-економічних обставин та естетичних цінностей епохи вікторіанства.

У барклеївському продовженні спостерігається прагнення письменника „довести популярний сюжет до логічного завершення з точки зору сучасності, яке завжди присутнє в новому варіанті традиційної структури” [6, с. 83 – 84]. Барклей перериває романтичну казку про кохання і красу, створену Кітсом, показує її нежиттєздатність у нових умовах. Прагматизм у стосунках знищує щире кохання, а красу, втіленням якої є Ендіміон, перетворює на товар і предмет задоволення чуттєвих пошуків та насолод.

Недаремно активним персонажем поеми виступає Меркурій – бог торгівлі [12]. Саме він піднімає коханих на небо і опускає Ендіміона на землю. Символічний смисл цього образу у тому, що він втілює саму ідею прагматизму.

Поет акцентує увагу читача на жорсткій реальності і в художній формі показує соціальну нерівність вікторіанського суспільства. Мешканців Олімпу Барклей ототожнює з представниками привілейованої англійської верхівки, а жителів Землі, якими в поемі виступають пастухи, Ендіміон та його сестра Пеона, втілюють найнижчі і найбідніші верстви населення Англії ХІХ століття. Ідеологія буржуазного англійського суспільства вносить свої корективи в барклеївську версію міфу. Антична богиня Місяця, що любить та є вірною Ендіміону, перетворюється в поемі на підступну, лицемірну хижачку, яку цікавлять лише миттєві чуттєві насолоди та захоплення красою Ендіміона. Цинтія обманує свого коханого, обіцяючи йому „вічне” кохання: „...I love thee mortal youth, since first I shone” [12]. Її не влаштовує злиденне життя з коханим на Землі, і вона прагне повернутися до розкішного життя на Олімпі: „...after four short weeks... / Said Cynthia to Endymion... / I grieve To think that here ...simple shepherd swains...” [12]. Барклеївська Цинтія зраджує щире кохання. Вона не бажає йти за своїм чоловіком на Землю, коли Зевс виганяє Ендіміона з Олімпу. Далі більше: вона холоднокровно ігнорує його почуття: „...not the faintest ray from heaven was sent” [12]. Тільки смерть позбавляє від страждань покинутого Ендіміона: „he cried a bitter cry: Cold Goddess, thou hast led me to the grave, / Thou mockest me, a loveless death I die, / With these last words he sank beneath the wave. / The bubbling waters took his latest sigh” [12].

В інтерпретації міфу Барклея античний образ та ідея безсмертної краси в особі літературного персонажа Ендіміона гине. Цим поет підкреслив кінець

ери романтичних ідеалів та початок епохи прагматизму, де домінує матеріальний погляд на світ.

Інтерес до міфологічного сюжету про Ендіміона не слабшає і в другій половині XIX століття. Для Оскара Вайльда (Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde, 1854 – 1900) античний міф – це художня форма відображення його світогляду і втілення його естетичного ідеалу. Естетизм у вірші „Ендіміон” („Endymion”, 1881) [17] виражений в своєрідній „втечі” зі світу реального в світ мистецтва, а основне завдання художника – перетворення реальності за законами краси. Вайльд використовує міфологію, символічні деталі й образи (Arcady, a shepherd's crook doth bear), алюзію (Endymion), щоб мовою поезії відобразити конфлікт реального та ідеального, який вирішується через заперечення існування ідеалу в реальному світі. Цей твір констатує перші прояви вайльдівської парадоксальності та подвійності сприйняття, що отримали свій подальший розвиток і які були властивими пізній творчості англійського письменника. Перш за все, до вайльдівських протиріч, що знайшли відображення у вірші, слід віднести авторську інтерпретацію кохання і краси. Дія вірша розгортається в Аркадії, міфічному місці, де живуть грецькі пастухи, що ідеалізуються класичними поетами [4, с. 370]. Це – поетичне уособлення земного раю (тут простежується аналогія з Дрейтоном): „THE apple trees are hung with gold, And birds are loud in Arcady...” [17]. Мальовничі картини природи служать фоном, на тлі якого розігрується трагедія любовної зради. На початку твору міфологічний герой-коханець постає пастушком ніжним, як голуб („he is soft as any dove”), а в кінці вірша – підступним спокусником – „hast young Endymion”. Богиня Леді-Місяць проходить шлях від образу подруги, якій довіряють любовні таємниці („O rising moon! O Lady moon! Be you my lover's sentinel, You cannot choose but know him well” [17]), до образу підступної розлучниці („False moon! False moon! O waning moon! Where is my own true lover gone” [17]).

Одним із перших вайльдівських парадоксів, що містяться в цьому вірші, є дисгармонія форми і змісту. Вайльд демонструє, що зовнішня краса,

еталоном якої визнаний Ендімійон, не відповідає внутрішній. У вірші акцентовано сексуальну розбещеність, легкість, з якою людина змінює партнерів (чоловіка на жінку), не замислюючись про наслідки, про страждання покинутого коханого. Таким чином, краса у Вайльда втрачає моральний початок. Більше того, Вайльд протиставляє тлінне кохання вічному, оспіваному в античному міфі. Наступний вайльдівський парадокс полягає у протиставленні двох видів кохання: „чоловік – жінка” (любов Ендімійона до богині Леді-Місяць) та „чоловік – чоловік” (любов колишнього коханого до Ендімійона). Згідно з античними поглядами, Ендімійон визнаний еталоном краси та ідеалом чоловічого кохання. Епатуючи вікторіанську мораль, Вайльд протиставляє нетрадиційну

-157-

форму кохання загальноприйнятій, традиційній. Зосереджуючись на руйнуванні домінуючих соціальних догм, Вайльд „вивертає навиворіт загальноприйняті поняття”. Вайльдівський твір демонструє собою новий погляд на світ. Парадокси письменника у творі „Ендімійон”, по-перше, побудовані на контрасті (безсмертя відчуттів ↔ тлінність почуттів; кохання чоловіка до жінки ↔ любов чоловіка до чоловіка; гармонія зовнішньої і внутрішньої краси ↔ невідповідність зовнішньої краси і аморальної поведінки); по-друге, носять морально-етичний характер; по-третє, відображають авторське сприйняття сучасної йому вікторіанської епохи.

Неокласичний варіант [11, с. 309 – 354] версії античного міфу був запропонований Стівеном Філіпсом (Stephen Phillips; 1864 – 1915). Поема Філіпса „Ендімійон” („Endymion”, 1898) [16, с. 1 – 17] представляє спробу поета відродити неповторну красу старогрецького міфу. Інтерпретація Філіпса – це гімн античній красі, яка знаходить своє вираження в гармонії людських відносин, відповідності природі. Поняття прекрасного в творі асоціюється зі щирими глибокими почуттями „.....a simple love As hath a

gleaner's wife in evening hour / Kind hands, a still and sweet anxiety, / Brave prudent talk about the coming day" [14], родинними зв'язками „...a sitter by the cottage-fire; / By perfect-sleeping children; by the bed / Of the cold maid who slumbers in her bloom; / Of lovers clasped together after years,/ Long years..." [14].

Нарешті, англійський поет кінця XIX століття акцентує увагу на вічній темі кохання, актуальність якого не тьмяніє з часів створення античного міфу про Ендіміона. Автор апелює до чеснот античності, цілісних характерів Ендіміона та богині Леді-місяць, абсолютизує моральні цінності і щире почуття, самопожертву заради любові.

У процесі літературної трансформації античного міфу про Ендіміона Філіпс, аналогічно Барклею, звертається до такої форми переосмислення, як переказ. Проте, на відміну від барклеївського варіанту, Філіпс, по-перше, інтерпретує сам протосюжет, по-друге, застосовує „дописування”. Дописування, як правило, не зачіпає сюжетну схему класичного зразка, а робить актуальною її за рахунок додавання епізодів, яких не було раніше, більш-менш значного розширення в творі сюжетних ходів і ситуацій. Для дописування характерна тенденція до поглибленої психологізації традиційних ситуацій, їх подієвої конкретизації та побутової деталізації. Внаслідок цього позачасові міфологічні колізії набувають реалістично-життєподібну форму або, принаймні, отримують актуальне сучасне звучання [6, с. 96 – 97]. При цьому, на думку Т. Манна, точність і конкретність деталей є тут лише марною ілюзією, грою, створеною мистецтвом; тут задіяні всі засоби мови, психологізації, драматизації дії, також прийоми ... коментування, аби добитися враження реальності і достовірності того що відбувається [5, с. 114]. Великого значення „дописуванню” надає К. Леві-Строс,

оскільки вважає, що „додавання роблять міф більш зрозумілим” [3, с. 194].

У поемі Філіпса були дописані подробиці походження Ендіміона „від смертної жінки і в муках”; діалоги про кохання; філософські міркування про безсмертя; прикмети античності (культ голого тіла, молодості; гармонія і краса природи, кохання, людських відносин; родинні цінності), які підкреслюють контраст ідеалів давньогрецького суспільства з сучасною авторові вікторіанською реальністю. Ознайомлення з цією поемою, що оспівує духовні цінності античності, мимоволі примушує читача замислитися та порівняти ідеали минулого і теперішнього часу не на користь останніх.

Таким чином, англійська література XIX століття демонструє стійкий інтерес до інтерпретації античного міфу про Ендіміона (рис.1).

Рис. 1. Своєрідність авторських реценцій ендіміонади в англійській поезії XIX століття.

До основних тенденцій функціонування англійської поетичної ендіміонади XIX століття слід віднести:

- активне творче переосмислення міфологічного матеріалу в контексті сучасності і національно-історичних умов;
- спадкоємність любовного елизаветинського дискурсу;
- неповторність кожної літературної версії міфу
- романтичний варіант Кітса, неприйняття вікторіанської дійсності, критика лицемірства, прагматизму, душевної черствості (Барклей), епатування вікторіанської моралі (Вайльд), меншовартість ідеалів у порівнянні з античними (Філіпс).

Літературні варіанти античного міфу про Ендіміона, що досліджуються, виступають своєрідним лакмусовим папірцем, який

-159-

фіксує і відображає як національні особливості становлення літературних напрямів в Англії XIX століття (романтизму, естетизму, неоміфологізму, неокласицизму), так і художні прикмети авторських стилів Кітса, Вайльда, Барклея, Філіпса. Запропоноване дослідження є першим кроком у вивченні функціонування античного міфу про Ендіміона в літературі в цілому та відкриває перспективи для подальшого розгляду ендіміонади як традиційного міфологічного сюжету.

Список використаної літератури

1. Берковский Н. Лекции и статьи по зарубежной литературе / Н. Берковский. – СПб. : Азбука - классика, 2002. – 480 с.
2. Гуковский Г. А. Реализм Гоголя / Г. А. Гуковский. – М.-Л. : Гослитиздат, 1959. – 284 с.
3. Леви-Стросс К. Структурная антропология / К. Леви-Стросс. – М. : Наука, 1985. – 536 с.

4. Литературные сюжеты и персонажи в произведениях изобразительного искусства / Ф. Пеллегрини, Ф. Полетти. – М. : Омега, 2007. – 384 с.
5. Манн Т. Художник и общество: Статьи и письма / Т. Манн. – М. : Радуга, 1986. – 440 с.
6. Нямцу А. Е. Поэтика традиционных сюжетов / А. Е. Нямцу. – Черновцы : Рута, 1999. – 176 с.
7. Нямцу А. Е. Основы теории традиционных сюжетов / А. Е. Нямцу. – Черновцы : Рута, 2003. – 80 с.
8. Нямцу А. Е. Русская фаустиана / А. Е. Нямцу. – Черновцы : Рута, 2009. – 288 с.
9. Тумбина О. В. Контраст и парадокс в повествовательной прозе Оскара Уайльда (К характеристике творческого метода писателя): дисс. ... канд. филол. наук: спец. 10.01.03 – литература стран зарубежья / Ольга Владимировна Тумбина. – СПб., 2004. – 191 с.
10. Фоміна Л. В. Стилiстичні і мовні особливості поеми Кітса „Ендіміон” // Актуальні проблеми іноземної філології: міжвуз. зб. наук.ст. / гол. ред. В. А. Зарва. – Бердянськ : БДПУ, 2011. – Вип. VI. – Ч. 2: Додатки. – 2011. – С. 232 – 239.
11. Archael, William Phillips, Stephen // Poets of the younger generation. – London, 1902. – 564 p.
12. Barclay, Hugh Donald. The boy who cried for the Moon // Orpheus and Eurydice , Endymion and other poems / Hugh Donald Barclay. – London : Hardwicke & Bogue, 192, Piccadilly, W., 1877. – Pp. 35 – 60.
13. Drayton, Michael. Endymion and Phoebe [Электронный ресурс] / Michael Drayton // Renaissance Editions, 1595. – Copyright 2000 : The University of Oregon. – Режим доступа: <http://www.luminarium.org/renaissanceeditions/drayton1.html>.
14. Keats, John. Endymion: A Poetic Romance [Электронный ресурс] / John Keats. – Kessinger Publishing, 2004. – 104 p. – Режим доступа: <http://www.bartleby.com/126/32.html>.

15. Lyly, John. Endimion, The Man in the Moone / [Електронний ресурс] / John Lyly. – London, 1591. – 62 p. – Режим доступу: <http://www.elizabethanauthors.org/endmod1.htm>.

16. Phillips, Stephen. Endymion / Stephen Phillips // New Poems. – London – New York : John Lane, The Bodley Head John Lane Company, 1908. – Pp. 1 – 16.

-160-

17. Wilde, Oscar. „Endymion” Poems. 1881 / Oscar Wilde [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.bartleby.com/143/30.html>.

Фоміна Л. В. Інтерпретації міфу про Ендіміона в англійській поезії XIX століття

Розглядаються художні особливості трансформації міфологічного сюжету про Ендіміона в творах Дж. Кітса, Х. Барклей, О. Вайльда, С. Філіпса. Автор відзначає основні тенденції функціонування англійської поетичної ендіміонади XIX століття: активне творче переосмислення міфологічного матеріалу в контексті сучасності і національно-історичних умов; **спадкоємність** (*наступність*) любовного елизаветинського дискурсу; неповторність кожної літературної версії міфу (романтизм Кітса, неоміфологізм Барклея, естетизм Вайльда, неокласицизм Філіпса).

Ключові слова: міф, Ендіміон, богиня Леді-Місяць, естетична категорія краси, мотив, інтерпретація, романтизм, естетизм, неоміфологізм, неокласицизм, ендіміонада.

Фомина Л. В. Интерпретации мифа об Эндимионе в английской поэзии XIX века

Рассматриваются художественные особенности трансформации мифологического сюжета об Эндимионе в произведениях Дж. Китса, Х. Барклей, О. Вайльда, С. Филиппса. Автор отмечает основные тенденции функционирования английской поэтической эндимионады XIX века:

активное творческое переосмысление мифологического материала в контексте современности и национально-исторических условий, преемственность любовного елизаветинского дискурса, неповторимость каждой литературной версии мифа (романтизм Китса, неомифологизм Барклея, эстетизм Уайльда, неоклассицизм Филиппса).

Ключевые слова: миф, Эндимион, богиня Луны, эстетическая категория красоты, мотив, интерпретация, романтизм, эстетизм, неомифологизм, неоклассицизм. Эндимионада.

Fomina L. V. Interpretation of myth about Endymion in the English poetry of the XIX-th century

The artistic features of the transformation of mythological plot about Endymion in the works by J. Keats, H. Barclay, O. Wilde, S. Phillips are investigated. The author notices basic tendencies of functioning of English poetic endmionada in the XIX-th century: active creative reconsideration of a mythological material in the context of the present and national-historical conditions, continuity of love Elizabethan discourse, originality of each literary version of a myth (Keats's romanticism, Barclay's neomythologism, Wilde's aestheticism, Phillips's neoclassicism). Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка № 12 (247), Ч. II, 2012 161 Key words: myth, Endymion, the goddess of the Moon, an aesthetic category of beauty, motif, interpretation, Romanticism, aestheticism, neomythologism, neoclassicism, endimionada.

Стаття надійшла до редакції : 04.01.2012 р. Прийнято до друку :